

(המשך מעמוד 11)

ראשה, תוך ניצול כידהתיקשורת, המישטרה ומכשיריהשילטון. לא היו עימו אלא קומץ אנשים, וגם את אלה נאלץ להביא מכל קצות הארץ. היה שם פינקלשטיין הזכורלשימצה מנצרת-יעילית, ר שאר תומכיו הידועים. הכוח שעמד מאחוריה היה אפסי.

אולם במושך ימים שלמים עמד בר מרכז תשומת-הלב הלאומית. הוא הוציא רבבת מתנגדים לרחוב. הוא הפך גם את המתנגדים לבלתי-שרת במסעיהספירסום שלו. הם היו לו לי תפאורה חיה.

הטלוויזיה הישראלית שירתה אותו, מבלי לדעת. היא הראתה אותו בפוזה הירואית, המעטים מול הרבים, ולא הראתה ולא שידרה את הקולות של הרבבות שמנגד. העיתונאים רשמו כשקידה את הרבבים שאמר — שאנחנו, במקום, לא שמענו אותם, מפאת ההמולה הנגנית — והביאו אותם להמוני כיתישראל מן ועד אילת. אלפי היירים כסכיבה שמעו היטב את רבדיו המשוודים ברמקולים רבי-העוצמה, שאיש מבין רבבת מפגיניהנגד שומריהחוק לא העלה על דעתו לנתקם.

חטידיו עלוביההמראה התרברבו כגיבוריחיל, הטלויזיה הישראלית שירתה אותו, מבלי לדעת.

עכשיו, לראשונה, הופיעו בין החולצות הצהובות גם חולצות שחורות. כתוב עליהן "מישמר הכבוד היהודי", ולובשים אותן מי שרואים את עצמם ככוחהמתחץ המגוייס של כהנא.

הצבע השחור הוא צבע "פלוגות המישמר" (ראשיתההתיבות: SS) יחידתהיעילית שהקים היטלר כמישמר-ראש אישי ולביצוע התועבות העיקריות שלו. סיסמתה היתה: "הנאמנות היא כבודי".

מיקרה? לא, זה אינו יכול להיות מיקרה. אין זה מיקרה שכהנא שיכתב בעברית את חוקיניינברג, והפך אותם למרכז תעמולתו. אין זה מיקרה שהוא חוזר ללא-הרהר על סימנות נאציות בדקות כמו, כשאני אהיה ראש-ה"ממשלה..." (היטלר הוסיף: "ראשים יתגלגלו בעפרו") כהנא הבטיח נקמה באנשי גיבעתיים). אני אומר מה שאתם חושבים..." ועוד ועוד. אפשר למצוא אותן בספרים.

זהו חיקוי מזדע, מכוון. כהנא אינו בורח מן הדימוי הנאצי, אלא להיפך, מחפש אותו. הימיו משרת את מטרותיו — להטיל אימה, להרגיו, לקומם, למשוך תשומת-לב, לעורר תגובות, להאדיר את התיעוב בקרב האנשים

אנשי-נאצים: אנשי חנועת-הנוער מול כהנא בגבעתיים

ההגונים, וממילא את המשיכה אליו אצל הפסולת החברתית, שהיא חומר-הגלם של כל תנועה נאצית. עמדתו בקהל, קלטתו מדי פעם קטע מדברי כהנא מבעד להמולה, ויכולתו לזהות כל מילה ולשיך אותה למקור — החל בהתקפה הפרועה על הנשיא המכובד (הרצוג? הינדנבורג?) וכלה בדיבריההתנוסה למישטרה ולצה"ל ושתי המילים הרות-הגורל: "סכין בגבי".

אחרי ההפגנה עמדתי ברחוב וחיכיתי. אנשי כהנא שוטטו בחבורות קטנות בקרב המון מתנגדיהם, בטוחים בעצמם ותוקפניים מבלי לחשוש. הם ידעו שמתנגדיהם אינם אלי-מים. (קל לנחש מה היה קורה, אילו היה המצב הפוך.) כמה חבורות כאלה עצרו לידי וניגשו אליי, מי ברוח טובה ומי ברוח רעה מאוד. שמעתי מה בפיהם, וראיתי את פניהם. היו ביניהם כמה אשכנזים קשישים, שפתחו בהתנצלות בנוסח "תראה, אני לא בעד כהנא, אני איש-חרות, אבל כהנא אומר הרבה דברים נכונים..." אך בעיקר היו שם בני שכונות-העוני, ה"חלקים והנרכאים, המקופחים-מילדות והמושי-פלים, המגזרים מכל דבר ישראלי אמיתי, השונאים את השילטון ואת הדמוקרטיה, ואת החברה המאורגנת. צעירים פרימיטיביים, ה"רוברים שפה קלוקלת, שלא קראו בחייהם ספר, שמחשבותיהם פשטניות עד להחריד, תחתית הכיתות בבית-הספר היסודי, אנשים שבחלקם לא עברו מעולם, ובחלקם גם לא שירתו מעולם כצה"ל.

הבסיס הקלאסי של כל תנועה פאשיסטית.

ורועתיו כשיגעון, המשמיע בקול היסטרי קיש קושים מטופשים — האם זהו האיש שכבש את אירופה? האיש שאבא סגד לו ושאמא התעלפה מרוב התרגשות באסיפות שלו? שמילוני גרמ-נים, פרופסורים ופועלים, אילי-משקל-מונטליים, הלכו אחריו אל המוות, כמו העכברים אחרי ה"חלילן".

כן, כזה היה האיש. וכזה האיש אצלנו.

אלו היה כהנא לוקה באותו ערב כשכך הלב, מה היה משתנה? האם כזה היה נגמרת התנועה? כן, כזה היה האיש. וכזה האיש אצלנו.

אני מייפץ לזולל ככהנא. הוא ממלא היום פונקציה חשובה, הרסנית. אולם לא כהנא יצר את הכהניזם. הכהניזם יצר את כהנא. ואם לא יהיה כהנא, יבוא אחר — אולי פחות גרוע, אולי יותר גרוע. אולי אדם המוכשר, בניגוד לכהנא, לארגן. ואולי לא.

הכהניזם הוא, בפשטות, נאציזם יהודי די. מוטב לקרוא לתופעה בשמה. הנאציזם היהודי יונק מכמה מקורות-יניקה בעת ובעונה אחת. מן האווירה בבית, בבית-הספר, ברחוב ובצבא. מן הדת היהודית, ההופכת את לדת שיבטית, אלילית, כוחנית, משיחית. מן השבר החברתי בין ישראל הראשונה והשנייה. מקיומו של מיעוט לאומי גדול. מהפצע הפתוח של המלחמה המתמשכת, שהמימסד הישראלי מסרב לטפל בו ברצינות. מן הכיבוש וספיחיו הבלתי-נמנעים. מן המשבר הכלכלי, הפוגע בעיקר בעניים. מטראומות של מאות השנים ומהחוויות של ימינו.

אלה הם מרכיבים שונים, חומרים כימיים, אשר בהצטרפם יהיו יוצרים את התופעה הרצ-חנית, הקטלנית, ההרסנית, ששמה נאציזם יהודי. אני מושרבטע ביום כי יש בבחינה של תופעה זו להרוס את הדמוקרטיה הישראליה, לפוצץ את החברה הישראליה מבפנים, להביא מאות אלפי ישראלים לירידה מן הארץ, להעלות את המדינה על דרך של מילחמת-הת-אבדות, ולהביא לחורבן מדינת-ישראל. על כן אני צועק: זאכו! זאכו!

אחרונה אני נשאל פעמים רבות: איך זה היה? איך זה נראה במציאות? מה הרגיש האדם הפשוט כאשר עלו הנאצים לשילטון? היה זה אחד הימים המכריעים בתול-דות האנושות, יום שגזר מוות על שישה מיליון יהודים, על עשרות מיליונים ברחבי תבל, וגם על מיליוני גרמנים. אבל זה היה יום רגיל לגמרי. עליית הנאצים לא היתה אירוע דרמאטי חד-פעמי, כמו רעש-אדמה. זה היה תהליך מתמשך וממושך, שהתחיל זמן רב לפני שהיטלר הפך בדרך חוקית הדמוקרטיה לראש-הממשלה, וש נמשך לאחר-מכן.

אחד הכובים הנפוצים הוא שהרפובליקה הגרמנית ("רפובליקת ויימאר", על שם העיר שבה חברה החוקה שלה) היתה עלובה וחלושה, שלא היו לה הכוחות להתגונן, שעמדה חסרת-אונים מול פני המפלצת החומה. לא דובים ולא יער. לרפובליקה היו כוחות עצומים.

אלה בא כהנא כגואל. הוא אמר להם: מחר תהיו אתם האדונים במדינה הזאת! אתם תחטלו את הבוסים, הכוים לכס היום, ותבואו במקומם: אתם בני העם הנבחר! אתם יפים, חזקים, נהדרים: הערבים הם כלבים, ואתם יכולים לעשות בהם כאוות נפשכם!

תחושת-הנחיתות הופכת להרגשה של כוח-אליים, תוקפני, נקמני.

"השתחרתי לפני חצי שנה, ולא מצאתי עבודה!" התלונן אחד מהם באונוי — כשהוא מאשים במשמע את המימסד, את האשכנזים, את הערבים, את כל העולם. כהנא ישנה את זה. "ראית? איזה דמוקרטיה זה, שלא נותנים לכהנא לדבר?" פנה אליו שני בזעם. הזכרתי את היטלר והנאצים, ונזכחתי לרעת שהחבורים האלה בכלל אינם יודעים על מה אני מדבר. נאציזם הנאצים היו אנשים שהרגו יהודים. וכהנא בא להציל את היהודים. (זהו אחד הכישלונות הנוראים ביותר של מערכת החינוך והתיקשורת, שהוחרתי מפניו עוד בימי מישפט אייכמן: להציג אך ורק את מעשי הנאצים כלפי היהודים, ולהעלים לחלוטין את האסון שגרמו לגרמניה, את הרג מיליוני הגרמנים במלחמה, את מחנות-הריכוז שבהם נרצחו מתנגדי המישטר הגרמניים בהמוניהם, את כל הוועות וחוסרהיעילות והטימטום של הדיקטטורה ה"פאשיסטית").

מה זה, הערבים רוצחים יהודים בארץ שלנו? זעק אחר, בצירוף הקללה: "מאניאק! אוהב ערבים!"

כהנא אסף את האנשים האלה במיזבלות של החברה הישראלית, ומרים אותם מאשפתות. כך עשה היטלר לפניו.

הוא נוסך בהם ביטחון חדש, ששום גוף אחר אינו מעניק להם. הוא נוטע בהם את האמונה השלמה שמחר הם יהיו בשילטון, ואז יוכלו לפרוע את החשבונות עם כולם — כל מי שהצליח יותר מהם, כל מי שבו להם, תנועות-הנוער, הקיבוצניקים, אנשי יחידות-היעילית כ"צה"ל, הבוסים, המימסד, האשכנזים, הערבים. עמדנו רבבה מול מזה, האיש ההיסטרי מולנו צרח ונוסף בזרועותיו, ואחד ממפגיניההנגד, ליד-מזבז-גיבעתיים, תיים, שאל אותי: תגיד, אתה חושב שיש לו סיכוי להיות ראש-הממשלה?

אז עצרו אותו, בלי חוכמות, ושמו אותו במעצר מינהלי. התייחסו אליו כאל בריחה או מיטרד. והנה הוא יכול להוציא רבבות מבתיים, ולמקד את כל-התיקשורת של הארץ והעולם, והדברים על "כהנא לשילטון" כבר אינם מצחיקים.

מה מקומו של האיש בכל אלה? האם הוא יצר את התופעה הזאת כמו ידיו, בכוח בישורו, או שהוא רק רובב על גל כטרמפיסט של הפאשיזם הישראלי? שני הדברים נכונים. אסור לזלול ככהנא. אסור לראות אותו בעי-ניים של צרכים לראות אותו בעיניים של הפסולת החברתית, הנוהרת אליו. כהנא הוא מומחה. הוא רמגוג השולט ב"טכניקה. הוא מעורר להצפה אצל אותו סוג של אנשים, שהוא זקוק להם. חצי שעה לפני שבא לאסיפה בגיבעתיים, הציג אותו אחד מאנשיו כסיגנון של פולחן אלילים. אחרי שמנה את כל גבורות וחוכמתו של האיש, חזר על שמו, בהערצה משתפכת, במשך דקות ארוכות, בצורה היפנוטית: "כיהנא: כ"האנא: כ"האנא: כ"האנא!" עשרות, מאות פעמים. גם זוהי טכניקה נאצית מובהקת. ממוש לקוחה מן הספרים, מישוהו טרר לקראתו, ללמוד, להדריך, ליישב. מישוהו לידי אמר: "אבל זה איש מצחיק; הוא מגעיל; הוא פסיכופאט; רואים את זה? איש כזה אינו יכול להצליח!"

התשובה פשוטה ביותר. זה תלוי בעיני הצופה. נוער גרמני, הצופה כיום בסרט-יומן ישנים של התקופה הנאצית — יומנים שהנאצים עצמם הפיקו והקרינו — מתגלגל מצחוק. המוקיון הזה, בעל ההעוויות ומצחיקות האלה, המגופף את